

Kása

Dátum van már megint:
Világvégi esznye, isznya.
Dátumokkal tele tarisznya.
Ha nincsen dátum,
van fátum. Hajrá, magyarok,
hajrá, azerik. Többiek is hajrá,
no de nem annyira.

Más napokon pedig
reggelire búzacsíra,
mert fontos az egészség,
este komisz pálinka,
mert mégsem annyira fontos.
Mi akkor hát a fontos?
Nem is olyan régen
a költészet is az volt; másfél éve
nem írtam verset. És ettől se jobban,
se rosszabbul nem érzem magam.
A szerelem is fontos volt, módosulva
valamelyest talán, még mindig az.

Ha most megtudnám,
hogyan ez az utolsó
napom vagy hetem, hónapom, évem,
mibe kezdenék kétségbeesésemben?
Versírásba,
vagy őrült szeretkezésbe?
Aligha.

Sírnék, verném a fejem a falba?
Nem hiszem. Mi akkor hát a fontos?
Például az, hogy mit főzzünk ma ebédre,
eléggé fontos kérdésnek tűnik,
akkor is, ha van mit,
akkor is, ha nincsen.
(De ezt sem eszik olyan forrón: Kihűl,
míg kerülgetjük.) Mint általában
minden(t).

De dátum az van,
viszont a cechet könnyű állni,
ha én vagyok éppen soron,
mivel egyre kevesebben
üljük körül az asztalt.
(Vagy mindenki fizeti a saját számláját.)
Vasalt ing, aszalt
gombafejek. Gondolom,
még vagyok.